

คู่มือ

แนวทางปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ในการใช้ดุลยพินิจ
ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

สำหรับหน่วยงานของรัฐ

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ
สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี

คำนำ

คู่มือแนวทางปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ในการใช้ดุลยพินิจตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ สำหรับหน่วยงานของรัฐฉบับนี้เป็นฉบับแรก ขัดทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เป็นแนวทางสำหรับการปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐ ในเบื้องต้นใช้เผยแพร่ให้แก่หน่วยงานของรัฐเป้าหมาย & หน่วยงาน ประกอบด้วย สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ สำนักงานประกันสังคม กรมที่ดิน และสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในการพิจารณาคำขอให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารเพื่อมีผลสั่งให้เปิดเผยหรือไม่ให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามคำขอให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายตามลำดับขั้นตอนของการคุ้มครองสิทธิรับรู้ของประชาชน และเป็นไปโดยชอบด้วยหลักกฎหมายที่เหมาะสม มีเหตุผลรองรับ เมื่อมีการปรับปรุงพัฒนาคู่มือแนวทางปฏิบัติฉบับนี้ได้สมบูรณ์ครบถ้วนจะใช้เผยแพร่ให้แก่ทุกหน่วยงาน ได้ใช้ประโยชน์ต่อไป

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการหวังเป็นอย่างยิ่งว่า คู่มือแนวทางปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ในการใช้ดุลยพินิจตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ฉบับนี้จะช่วยส่งเสริมกระบวนการคุ้มครองสิทธิรับรู้และสิทธิส่วนบุคคลตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้เป็นอย่างดี หากหน่วยงานของรัฐ และผู้ที่เกี่ยวข้องได้ศึกษาทำความเข้าใจแล้ว พบว่ามีปัญหาหรืออุปสรรคใด กรุณานำเสนอปัญหาอุปสรรค ดังกล่าวให้สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการได้ทราบด้วย จักษณ์กุณยิ่ง สำนักงานฯ พร้อมที่จะรับข้อเสนอเพื่อนำไปพัฒนาคู่มือการปฏิบัติฯ และกระบวนการคุ้มครองสิทธิรับรู้ของประชาชน สำหรับเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐให้เหมาะสมยิ่งขึ้นในโอกาสต่อไป

ส่วนงานวินิจฉัยอุทธรณ์
สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ
๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗

สารบัญ

หน้า

บทที่ ๑

๑. หลักการและเหตุผล	๑
๒. ขอบเขตบังคับของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร
ของราชการ พ.ศ. ๒๕๖๐	๓
๓. หลักการ ข้อกฎหมาย และแนวทางปฏิบัติในการดำเนินการ
สำหรับข้อมูลข่าวสารประเภทต่างๆ	๗

บทที่ ๒

๑. กระบวนการใช้สิทธิของประชาชน	๑๙
๒. ขั้นตอนและระยะเวลาในการใช้สิทธิขอข้อมูลข่าวสาร
และสิทธิอุทธรณ์	๒๑

บทที่ ๓

๑. หลักเกณฑ์สำคัญในการใช้คุณลักษณะของเจ้าหน้าที่	๒๓
๒. ขั้นตอนการพิจารณาของเจ้าหน้าที่	๒๔
๓. หลักการ และหลักกฎหมายที่ใช้ประกอบการ
ใช้คุณลักษณะของหน่วยงานและเจ้าหน้าที่	๒๗

บทที่ ๑

๑. หลักการและเหตุผล

คู่มือฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อขยายผลการคุ้มครองสิทธิของประชาชนตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐^๑ ในบทบาทหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐให้สอดคล้องกับแนวทางการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร

คู่มือฉบับนี้แบ่งเนื้อหาสำคัญเป็นสามบท บทที่หนึ่งเกี่ยวกับขอบเขตการบังคับใช้กฎหมาย สาระสำคัญของบทที่หนึ่งนี้จะช่วยให้การบริหารจัดการข้อมูลข่าวสารของหน่วยงานของรัฐเพื่อการบริการประชาชนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น บทที่สองมีสาระสำคัญเกี่ยวกับกระบวนการใช้สิทธิของประชาชนทั้งนี้เพื่อให้การดำเนินการที่ในการคุ้มครองสิทธิรับรู้ข้อมูลข่าวสารของราชการอย่างภายในกระบวนการใช้สิทธิรับรู้ กล่าวได้ว่าเนื้อหาของบทที่หนึ่งและบทที่สองเป็นการสร้างความเข้าใจในกระบวนการใช้สิทธิของประชาชน สำหรับบทที่สามมีสาระสำคัญเกี่ยวกับหลักเกณฑ์วิธีการพิจารณาและการใช้คุลยพินิจของเจ้าหน้าที่ในการดำเนินการพิจารณาเพื่อมีคำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการ เป็นการอธิบายในเชิงภาคปฏิบัติ โดยเริ่มด้วยแต่กระบวนการรับคำขอข้อมูลข่าวสารจนกระทั่งสิ้นสุดกระบวนการสุดท้ายกรณีที่หน่วยงานของรัฐมีคำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสาร จุดประสงค์ในบทนี้เพื่อให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสามารถใช้คุลยพินิจได้อย่างถูกต้องมีประสิทธิภาพภายในระยะเวลาอันรวดเร็ว และมุ่งหมายให้ผลของคำสั่งทางปกครองของเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบภายใต้กระบวนการใช้คุลยพินิจนั้นมีความชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งมีความสมดุลระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของเอกชนไปพร้อมกัน

๑.๑ เหตุผลความจำเป็นในการจัดทำคู่มือฉบับนี้

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี จัดทำ “คู่มือแนวทางปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ในการใช้คุลยพินิจตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐” โดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อ

^๑ การเข้าใจข้อกฎหมายควรค่าใช้ได้ในเอกสาร โดยไม่ระบุชื่อของกฎหมาย ให้หมายถึงบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

- (๑) เป็นคู่มือการปฏิบัติของหน่วยงานของรัฐและเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบให้สามารถใช้คุลยพินิจพิจารณาคำขอของผู้ใช้สิทธิรับรู้ให้เป็นไปโดยถูกต้องภายใต้ขอบเขตบังคับแห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐
- (๒) เสนอแนะวิธีการ แนวทางปฏิบัติสำหรับข้อมูลข่าวสารของราชการแต่ละประเภท หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการใช้คุลยพินิจตามกฎหมาย และหลักการสำคัญที่ต้องคำนึงประกอบการใช้คุลยพินิจ เพื่อช่วยให้หน่วยงานของรัฐมีคำสั่งเปิดเผยหรือไม่ให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการ ได้อย่างมีคุณภาพ
- (๓) สามารถจำแนกและระบุได้ว่า ข้อมูลข่าวสารที่มีผู้ใช้สิทธิขอให้เปิดเผยนั้น เป็นข้อมูลข่าวสารประเภทใด และเปิดเผยไม่ได้เพราะด้วยเหตุผลใด
- (๔) ให้หน่วยงานของรัฐและเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบมีการเปิดเผย หรือมีคำสั่งมิให้เปิดเผย รวมถึงให้บริการข้อมูลข่าวสารแก่ประชาชนเฉพาะรายเป็นไปตามลำดับขั้นตอนที่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด

๑.๒ เอกสารมณฑลของกฎหมาย

การศึกษาทำความเข้าใจให้ถูกต้องตามมณฑลของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ถือเป็นปัจจัยสำคัญประการแรกที่จะช่วยสนับสนุนหน่วยงานของรัฐและเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพในด้านการคุ้มครองสิทธิรับรู้ของประชาชนตรงตามวัตถุประสงค์ของการออกกฎหมายฉบับนี้มาใช้บังคับ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มีบทบัญญัติรับรองสิทธิขึ้นพื้นฐานของประชาชนในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในความครอบครองของหน่วยงานของรัฐไว้โดยแข็งชัดตามมาตรา ๕๖^๒ และพระราชบัญญัติขึ้นพื้นเพื่อรองรับสิทธิขึ้นพื้นฐานดังกล่าว

พระราชบัญญัติฉบับนี้มีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๐ มีเจตนาณ์ คือ

“ในระบบประชาธิปไตย การให้ประชาชนมีโอกาสกว้างขวางในการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการดำเนินการต่างๆ ของรัฐเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อที่ประชาชนจะสามารถแสดงความคิดเห็น และใช้สิทธิในการเมืองได้โดยถูกต้องกับความเป็นจริง อันเป็นการส่งเสริมให้มีความเป็นรัฐบาล โดยประชาชนมากยิ่งขึ้น สมควรกำหนดให้ประชาชนมีสิทธิได้รับข้อมูลข่าวสารของทางราชการ โดยมี

^๒

รัฐธรรมนูญมาตรา ๕๖ บัญญัติว่า “บุคคลข้อมูลสิทธิ์ให้รับทราบและเข้าถึงข้อมูลหรือข่าวสารสาธารณะในครอบครองของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่น เว้นแต่การเปิดเผยข้อมูลหรือข่าวสารนั้นจะกระทบต่อความมั่นคงของรัฐ ความสงบเรียบร้อยของประชาชน หรือส่วนได้เสียอันซึ่งได้รับความเสื่อมเสียอย่างบุคคลอื่น หรือเป็นข้อมูลส่วนบุคคล ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ”

ข้อยกเว้นอันไม่ต้องเปิดเผยที่แจ้งชัดและจำกัดเฉพาะข้อมูลข่าวสารที่หากเปิดเผยแล้วจะเกิดความเสียหายต่อประเทศไทยหรือต่อประโยชน์ที่สำคัญของออกชน ทั้งนี้ เพื่อพัฒนาระบอบประชาธิรัฐให้มั่นคงและยั่งยืนให้ประชาชนมีโอกาสสร้างสิทธิหน้าที่ของตนอย่างเต็มที่เพื่อที่จะปกป้องรักษาประโยชน์ของตนได้อย่างด้วย ประกอบกับสมควรคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลข่าวสารของราชการไปพร้อมกัน”

๒. ขอบเขตบังคับของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๖๐

๒.๑ ประเภทของข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในบังคับของกฎหมาย

การจำแนกประเภทของข้อมูลข่าวสารมีส่วนช่วยให้การบริหารจัดการระบบข้อมูลข่าวสารของหน่วยงานของรัฐมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น อีกทั้งยังช่วยให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสามารถบริการประชาชนได้อย่างรวดเร็วถูกต้องตรงตามข้อกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารแต่ละประเภท ซึ่งรายละเอียดในส่วนนี้มีสาระสำคัญเกี่ยวกับการจำแนกประเภทข้อมูลข่าวสารของราชการในหลายมิติ จึงอนุญาติให้ผู้รับผิดชอบสามารถดำเนินการตามบทบัญญัติของกฎหมาย การจำแนกประเภทข้อมูลของราชการในที่นี้ เป็นการจำแนกเพื่อมุ่งผลสำเร็จด้านการปฏิบัติ ไม่ได้มุ่งหมายแบ่งประเภทข้อมูลข่าวสารในเชิงวิชาการหรือทฤษฎี เพื่อให้ง่ายต่อการทำความเข้าใจในการบริหารจัดการข้อมูลข่าวสารแต่ละประเภทอันจะนำไปสู่การปฏิบัติที่ชัดเจน อีกทั้งสามารถใช้เป็นแนวทางเบื้องต้นในการตรวจสอบสถานะของข้อมูลข่าวสารในกระบวนการใช้คุณลักษณะเพื่อการคุ้มครองสิทธิรับรู้ของประชาชน

ก. ประเภทข้อมูลข่าวสารของราชการในความหมายอย่างกว้าง ๆ

ในความหมายอย่างกว้างของกระบวนการบริหารจัดการข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในความครอบครองของหน่วยงานของรัฐ สามารถจำแนกข้อมูลข่าวสารของราชการได้เป็น ๒ ประเภท ทั้งนี้ เป็นการจำแนกตามลักษณะเด่นของข้อมูลข่าวสารที่สอดคล้องกับหลักการคุ้มครองสิทธิของประชาชน ได้แก่

(๑) ข้อมูลข่าวสารของราชการทั่วไป (หลักการคุ้มครองสิทธิรับรู้)

(๒) ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล (หลักการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคล)

ข. ประเภทข้อมูลข่าวสารของราชการตามโครงสร้างของกฎหมาย

เป็นการจำแนกประเภทข้อมูลข่าวสารของราชการที่สอดคล้องกับลักษณะของโครงสร้างแห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ด้วยกฎหมายฉบับนี้มีการแบ่งข้อมูลข่าวสารที่ต่างๆ ไว้เป็นหมวดๆ โดยมีข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารด้วยกัน ๔ หมวด ดังนี้ เมื่อพิจารณาตามโครงสร้างของกฎหมายดังกล่าวสามารถจำแนกข้อมูลข่าวสารของราชการได้ ๔ ประเภท คือ

- (๑) ข้อมูลข่าวสารที่เปิดเผยได้ (หมวด ๑ มาตรา ๓ มาตรา ๕ และมาตรา ๑๑)
- (๒) ข้อมูลข่าวสารที่ไม่ต้องเปิดเผย (หมวด ๒ มาตรา ๑๔ ถึง มาตรา ๑๗)
- (๓) ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล (หมวด ๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕)
- (๔) ข้อมูลข่าวสารประวัติศาสตร์ (หมวด ๔ มาตรา ๒๖)

ค. ประเภทของข้อมูลที่อาจมีคำสั่งนี้ให้เปิดเผย

ข้อมูลข่าวสารประเภทนี้เป็นการจำแนกตามลักษณะการใช้คำน้ำเงาะหน่วยงานของรัฐในการพิจารณาปฏิเสธการเปิดเผยและอาจมีคำสั่งปฏิเสธคำขอของประชาชนได้โดยชอบด้วยกฎหมาย ทั้งนี้ ตามข้อยกเว้นที่พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ได้บัญญัติไว้ ในมาตรา ๑๔ มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ ข้อมูลข่าวสารในลักษณะนี้สามารถจำแนกได้ เป็น ๔ ประเภท คือ

- (๑) ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสถาบันพระมหากษัตริย์ ตามนัยมาตรา ๑๔
- (๒) ข้อมูลข่าวสารที่ต้องใช้คุณพินิจตามหลักเกณฑ์ของกฎหมาย ตามนัยมาตรา ๑๕
- (๓) ข้อมูลข่าวสารที่มีวิธีการรักษาความปลอดภัยของข้อมูล ตามนัยมาตรา ๑๖
(ข้อมูลข่าวสารที่กำหนดชั้นความลับไว้)
- (๔) ข้อมูลข่าวสารที่มีผู้มีอำนาจได้เสีย (คุ้มครองบุคคลที่สาม) ตามนัยมาตรา ๑๗

หมายเหตุ : คุ้มครองสิทธิบุคคลที่เกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารประเภทดังๆ ได้แก่หน้าที่ ๑ - ๑๖

๒.๒ ผู้ทรงสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

(๑) ผู้ทรงสิทธิ์ตามกฎหมาย : ในประเด็นของการใช้สิทธิรับรู้ข้อมูลข่าวสารของราชการ

โดยหลักการแล้วบุคคลไม่ว่าจะมีส่วนได้เสียเกี่ยวข้องหรือไม่ ย่อมมีสิทธิรับรู้ ข้อมูลข่าวสารของราชการ ซึ่งสิทธิได้รู้ดังกล่าวเป็นองค์ประกอบสำคัญในกระบวนการส่งเสริมและ

สนับสนุนการปกครองในระบอบประชาธิปไตยของประเทศไทย สิทธิได้รู้ความกฎหมายฉบับนี้จึงกำหนดให้เป็นสิทธิของคนไทยโดยเฉพาะ คนต่างด้าวจึงไม่มีสิทธิได้รู้เช่นคนไทย แต่ถ้าไร้ความสามารถต่างด้าวจะมีสิทธิได้รู้หรือไม่นั้น ตามกฎหมายฉบับนี้ยังเปิดโอกาสสำหรับคนต่างด้าวไว้เพื่อให้คนต่างด้าวบางสถานะใช้สิทธิได้เพียงเท่าที่จำเป็นเพื่อการปกป้องสิทธิของตนเท่านั้น

ผู้ทรงสิทธิ์	ข้อกฎหมาย
๑. บุคคลธรรมชาติที่มีสัญชาติไทย	มาตรา ๕ วรรคสาม และมาตรา ๑๑ วรรคท้าย กำหนดให้บุคคลไม่ว่าจะมีส่วนได้เสียกี่ขั้นหรือไม่กี่คน ย้อนมีสิทธิเข้าตรวจสอบ ขอสำเนาหรือขอสำเนาที่มีคำรับรองถูกต้องของข้อมูลข่าวสารได้
๒. นิติบุคคล หรือเอกชนที่มีสัญชาติไทย	คำว่า "บุคคล" ใน มาตรา ๕ และมาตรา ๑๑ นอกรากหมายถึงบุคคลธรรมชาติแล้ว ยังหมายความรวมถึง เอกชน กลุ่มหรือคณะบุคคล และนิติบุคคล
๓. คนต่างด้าวที่มีถิ่นที่อยู่ต่างประเทศ	มาตรา ๔ วรรค ๗ กำหนดว่า "คนต่างด้าว" หมายความว่า บุคคลธรรมชาติที่ไม่มีสัญชาติไทยและไม่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยและนิติบุคคลหมายความว่า "คนต่างด้าว" ที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย ก็มีสิทธิรับรู้
๔. คนต่างด้าวที่ไม่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย หมายรวมถึงนิติบุคคลที่ทุนเกินกึ่งหนึ่งเป็นคนต่างด้าว หรือนิวัติประสัฐเพื่อคนต่างด้าวหรือมีผู้จัดการหรือกรรมการเกินครึ่งเป็นคนต่างด้าว คนต่างด้าวประเภทนี้ในปัจจุบันยังไม่มีสิทธิได้รู้	มาตรา ๕ วรรคท้าย กำหนดว่า คนต่างด้าวจะมีสิทธิตามมาตราที่ไม่เพียงให้เป็นไปตามที่กำหนดโดยกฎหมาย
ข้อสังเกตสำคัญ :	สังบัด窦บันยังไม่มีการประกาศกฎหมายในเรื่องนี้ ทำให้คนต่างด้าวยังไม่มีสิทธิได้รู้ข้อมูลข่าวสารของราชการ (สิทธิเข้าตรวจสอบ สิทธิขอรู้ ขอสำเนา)
หน่วยงานของรัฐ ไม่ใช่ผู้ทรงสิทธิ์ตามกฎหมายนี้	<p>เหตุผลคือ</p> <ul style="list-style-type: none"> - พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ เป็นกฎหมายที่บัญญัติขึ้นเพื่อวางแผนหลักเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างประชาชนกับหน่วยงานของรัฐในเรื่องของการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของราชการ
แม้หน่วยงานของรัฐจะมีสถานะเป็นนิติบุคคลและมีความจำเป็นต้องเข้าถึงข้อมูลข่าวสารเพื่อการปฏิบัติหน้าที่ ก็ตาม	<ul style="list-style-type: none"> - การขอข้อมูลข่าวสารระหว่างหน่วยงานของรัฐด้วยกัน เป็นความสัมพันธ์ในทางการบริหารราชการ หรือการปกครองภาครัฐ จึงต้องใช้กลไกการบริหารของภาครัฐ ซึ่งมีกฎหมาย ระเบียบแบบแผน และธรรมเนียมปฏิบัติทางราชการรองรับอยู่แล้ว

หมายเหตุ : หากผู้ขอข้อมูลข่าวสารมิได้อ่านในฐานะผู้ทรงสิทธิ์รับฟัง หน่วยงานของรัฐ
ผู้รับคำขอมีคำสั่งให้ยกคำขอข้อมูลนั้นได้

(๒) ผู้ทรงสิทธิ์ : ในฐานะเจ้าของข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล

ผู้ทรงสิทธิ์	ข้อกฎหมาย
๑. บุคคลธรรมดามีสัญชาติไทย	มาตรา ๒๑ เพื่อประโยชน์แห่งหมวดนี้ “บุคคล” หมายความว่า บุคคลธรรมดามีสัญชาติไทย.....
๒. บุคคลธรรมดามีสัญชาติไทย แต่ต้องมีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย	มาตรา ๒๑ เพื่อประโยชน์แห่งหมวดนี้ “บุคคล” หมายความว่า บุคคลธรรมดามีสัญชาติไทย และบุคคลธรรมดามีไม่มีสัญชาติไทยแต่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย
๓. แพทย์ที่เจ้าของข้อมูลนั้นมอบหมาย	มาตรา ๒๕ วรรค ๒ การเปิดเผยรายงานการแพทย์ที่เกี่ยวกับบุคคลใด ถ้ากรณีมีเหตุอันควรเจ้าหน้าที่ของรัฐจะเปิดเผยต่อแพทย์ที่บุคคลนั้นมอบหมายก็ได้
๔. บุคคลตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๔๑) ** - ผู้ใช้สำเนาจดประสงค์ (กรณีผู้เยาว์) - ผู้อนุบาล ผู้พิทักษ์ - ผู้ดำเนินการแทนผู้ดึงแก่กรรม ตามลำดับ ดังนี้ คือ <ol style="list-style-type: none"> ๑. บุตรของคู่ของกฎหมาย ๒. ภรรยา ๓. บิดาหรือมารดา ๔. ผู้สืบทันดาน ๕. พี่น้องร่วมบิดามารดา ๖. คณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ 	มาตรา ๒๕ วรรค ๔ ให้บุคคลตามที่กำหนดในกฎกระทรวงนี้ สิทธิ์ดำเนินการตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๕ และมาตราที่ ๘ แห่งผู้เยาว์ กรณีไร้ความสามารถ ทนเดื่องนอน ไร้ความสามารถ หรือเจ้าของข้อมูลที่ถึงแก่กรรมแล้วได้ ปัจจุบันมีประกาศกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๔๑) ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๔๑
ข้อสังเกตสำคัญ	กรณีที่เป็น “นิติบุคคล” พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ มิได้ให้ความคุ้มครองสิทธิ์ส่วนบุคคล

** กฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.

๓. หลักการ ข้อกฎหมาย และแนวทางปฏิบัติในการดำเนินการสำหรับข้อมูลข่าวสารประเภทต่างๆ

๓.๑ ประเภทข้อมูลข่าวสารของราชการในความหมายอย่างกว้าง

ข้อมูลข่าวสาร	หลักการ ข้อกฎหมาย และแนวทางปฏิบัติ
<u>๑. ข้อมูลข่าวสารของราชการทั่วไป</u>	<ul style="list-style-type: none"> - <u>ลักษณะของข้อมูล</u> : เป็นข้อมูลข่าวสารสาธารณะ หรือมีลักษณะเป็นข้อมูลข่าวสารழกชาน รวมถึงข้อมูลข่าวสารของราชการที่หน่วยงานของรัฐจัดทำหรือได้มาในการดำเนินการเรื่องหนึ่งเรื่องใดหรือจากการปฏิบัติราชการตามอำนาจหน้าที่ตามปกติ และในขณะที่มีคำขอ ข้อมูลข่าวสารนั้นมีอยู่ในความครอบครองหรือควบคุมดูแลของหน่วยงานของรัฐ ข้อมูลข่าวสารของราชการประเภทนี้ต้องดูกอยู่ภายใต้ขอบเขตแห่งสิทธิรับรู้ของประชาชน^๔ หน่วยงานมีหน้าที่คุ้มครองสิทธิของประชาชนในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารดังกล่าว - <u>หลักการ</u> : บุคคลอื่นมิได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารของราชการ - <u>ข้อกฎหมาย</u> : ราชบ. มาตรา ๕๖ : พ.ร.บ. ข้อมูลฯ มาตรา ๑, ๕, ๑๑ - <u>แนวทางปฏิบัติ</u> : <ul style="list-style-type: none"> - “เปิดเผยเป็นหลัก ปิดปีดเป็นข้อกเว้น” - หน่วยงานของรัฐมีหน้าที่ต้องเปิดเผย ตามวิธีการที่กฎหมายกำหนด - <u>วิธีการ</u> : หน่วยงานมีหน้าที่ต้องจัดทำหรือเปิดเผย ให้โดยเร็ว
<u>๒. ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล</u>	<ul style="list-style-type: none"> - <u>ลักษณะของข้อมูล</u> : เป็นข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคล หากมีการเปิดเผย วิญญาณทั่วไปคาดหมายได้ว่าจะเป็นการละเมิดหรือกระทบดังสิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติศักดิ์เสียง หรือความเป็นอยู่ส่วนตัว ได้ - <u>หลักการ</u> : โดยหลักเดียวข้อมูลประเภทนี้ต้องเป็นข้อมูลข่าวสารทางราชการจัดเก็บไว้อย่างเป็นระบบภายใต้กระบวนการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลตามกฎหมาย^๕ การเปิดเผยต้องถือหลักความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลนั้น

^๔ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๕๖

^๕ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “สิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติศักดิ์เสียง ครอบครองความเป็นอยู่ส่วนตัวยังไง ให้รับความทุก委屈” วรรคสอง บัญญัติว่า “การกล่าวหาเรื่องไข่เจ้าเท่ากันเจี้ยงความทรัพย์ให้ไปใช้สาธารณชน ข้ามเป็นกระบวนการคุ้มครองสิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติศักดิ์เสียง หรือความเป็นอยู่ส่วนตัวจะกระทำการใดให้รัมแต่กรณีที่เป็นประizable ท่อสาธารณะ”

ข้อมูลข่าวสาร	หลักการ ข้อกฎหมาย และแนวทางปฏิบัติ
	<ul style="list-style-type: none"> - ข้อกฎหมาย : ราชบ. มาตรา ๓๕ พ.ร.บ. ข้อมูลฯ มาตรา ๒๔, ๒๕^๖ - แนวทางปฏิบัติ : <p>กรณีที่ผู้ขอเป็นเจ้าของข้อมูล : เจ้าของข้อมูลย่อมมีสิทธิที่จะได้รู้ถึงข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับตน</p> <p>วิธีการ : เมื่อบุคคลเข้าของข้อมูลนี้คำขอเป็นหนังสือ หน่วยงานของรัฐที่ควบคุมคุ้มครองข้อมูลข่าวสารนั้นจะต้องให้บุคคลด้านหนึ่งหรือผู้กระทำการแทนบุคคลนั้นได้ตรวจสอบหรือได้รับสำเนาข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับบุคคลนั้น</p> <p>กรณีที่ผู้ขอได้เป็นเจ้าของข้อมูล :</p> <ul style="list-style-type: none"> - การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลอันเป็นการละเมิดหรือกระทบถึงสิทธิของบุคคลหรือความเป็นอยู่ส่วนตัวของบุคคล จะกระทำไม่ได้ - วิธีการ : <ul style="list-style-type: none"> - หน่วยงานจะเปิดเผยได้ต่อ เมื่อผู้ขอได้รับความยินยอมเป็นหนังสือของเจ้าของข้อมูลที่ให้ไว้ล่วงหน้าหรือในขณะนั้น - กรณีไม่มีหนังสือยินยอม และผู้ขอประสงค์จะให้เปิดเผย หน่วยงานของรัฐแห่งนั้นต้องใช้คุณพินิจตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ตามมาตรา ๑๕^๗

^๖ มาตรา ๒๔ วรรคหนึ่งบัญญัติว่า “หน่วยงานของรัฐจะเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่อยู่ในการควบคุมคุ้มครองตนต่อบนเว็บไซต์ของรัฐแห่งอื่นหรือผู้อื่น ให้ทราบหากความต้องการเป็นหนังสือของเจ้าของข้อมูลที่ให้ไว้ล่วงหน้าหรือในขณะนั้นได้”

มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่งบัญญัติว่า “ภายใต้บังคับมาตรา ๑๕ และมาตรา ๑๕ บุคคลอ่อนน้อมถິสิทธิที่จะได้รู้ถึงข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับตน และเมื่อบุคคลนั้น มีกำหนดเป็นหนังสือ หน่วยงานของรัฐที่ควบคุมคุ้มครองข้อมูลข่าวสารนั้นจะต้องให้บุคคลนั้นหรือผู้กระทำการแทนบุคคลนั้นได้ตรวจสอบหรือได้รับสำเนาข้อมูลข่าวสาร ส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับบุคคลนั้น และให้ไปมาตรา ๕ วรรคสอง และวรคสาม มาใช้วิธีค้นโดยอุปโภค”

^๗ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่งบัญญัติว่า “ข้อมูลข่าวสารของราชการที่มีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดต้องต่อไปนี้ หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอาจมีคำสั่งให้เปิดเผยได้ ให้พิจารณาด้วยความระมัดระวังและคำนึงถึงความปลอดภัยของบุคคลและทรัพย์สินของบุคคล รวมถึงความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นแก่บุคคลและทรัพย์สินของบุคคล”

๓.๒ ประเภทข้อมูลชั่วสารของราชการตามโครงสร้างของกฎหมาย

ข้อมูลชั่วสาร	หลักการ ข้อกฎหมาย และแนวทางปฏิบัติ
<p>๑. ข้อมูลชั่วสารที่เปิดเผยได้</p>	<p>ข้อมูลประเภทนี้มี ๓ ประเภท คือ</p> <p>(๑) ข้อมูลชั่วสารที่ต้องลงทะเบียนพื้นราชกิจจานุเบกษา (มาตรา ๗)</p> <ul style="list-style-type: none"> - ลักษณะของข้อมูล : เป็นข้อมูลชั่วสารที่มีความสำคัญ ที่ประชาชนต้องรู้ เป็นข้อมูลชั่วสารที่หน่วยงานต้องใช้เป็นหลักฐานด้วยเพื่อการบริการประชาชน หรือเพื่อใช้ในการอ้างอิงหรืองุ่งให้มีผลทางกฎหมาย จึงจำเป็นต้องให้มีการเผยแพร่หลายมากที่สุดเพื่อให้ประชาชนได้รู้และเข้าถึงได้ง่าย และรวดเร็ว และเป็นข้อมูลชั่วสารที่เชื่อถือได้เป็นหลักฐาน ถูกต้องได้ - หลักการ : เป็นข้อมูลชั่วสารของราชการที่ต้องเปิดเผย เป็นการทั่วไป - ข้อกฎหมาย : พ.ร.บ. ข้อมูลฯ มาตรา ๗ - แนวทางปฏิบัติ : - หน่วยงานต้องเปิดเผยโดยส่งลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา - วิธีการ คือ หน่วยงานต้องส่งข้อมูลชั่วสารประเภทนี้ไปยังสำนักนิติธรรม สำนักเลขานุการคณะกรรมการรัฐธรรมนูญ - หน่วยงานต้องจัดให้มีข้อมูลชั่วสารประเภทนี้ไว้เผยแพร่ จะโดยวิธีการดังแสดง ขาย จำหน่าย จ่ายแลก ณ ที่ทำการของหน่วยงาน - และต้องจัดให้มีอย่างน้อย จำนวน ๑ ชุด เพื่อเปิดเผยให้ประชาชนได้รับรู้เป็นการทั่วไป โดยวิธีจัดเตรียมไว้ในศูนย์ข้อมูลชั่วสารของหน่วยงานของรัฐนั้น <p>ข้อสังเกต : คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลชั่วสารประเภทนี้ไม่ว่ากรณีใดๆ ถ้าเป็นคำสั่งที่ไม่อนุญาตด้วยกฎหมาย</p>

^๔ มาตรา ๗ หน่วยงานของรัฐต้องส่งข้อมูลชั่วสารของราชการอย่างน้อยดังต่อไปนี้ลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา

(๑) โครงสร้างและภารกิจที่ดำเนินงาน
 (๒) กฎบัตรนางหน้าที่ที่สำคัญและวิธีการดำเนินงาน
 (๓) สถานที่ติดต่อเพื่อรับข้อมูลชั่วสารหรือค่าตอบแทนที่ได้รับหน่วยงานของรัฐ
 (๔) กฎ ระเบียบและรัฐธรรมนูญ ซึ่งบังคับ กำลัง หนังสือเวียน ระบบที่อยู่ แบบแผน นโยบาย หรือการติดตาม ทั้งนี้ เนื่องจากที่จัดให้มีขึ้น โดยมีสภาพที่เปลี่ยน เพื่อให้มีผลเป็นการทั่วไปต่อเอกชนที่เกี่ยวข้อง
 (๕) ข้อมูลชั่วสารอื่นตามที่คณะกรรมการกำหนด

ข้อมูลข่าวสาร	หลักการ ข้อกฎหมาย และแนวทางปฏิบัติ
<p>(๒) ข้อมูลข่าวสารที่ต้องจัดไว้ให้ประชาชนตรวจสอบ (มาตรา ๘)</p> <ul style="list-style-type: none"> - ลักษณะของข้อมูล : เป็นข้อมูลข่าวสารที่สำคัญของจาก ข้อ (๑) เป็นประเภทที่ประชาชนควรได้รู้ การเปิดเผยข้อมูล ประเภทนี้เป็นความจำเป็นในกระบวนการส่งเสริมการมี ส่วนร่วมในการดำเนินการต่าง ๆ ของรัฐ เพื่อที่ประชาชนจะ สามารถแสดงความคิดเห็นและใช้สิทธิทางการเมืองได้โดย ถูกต้องกับความเป็นจริง และเอื้ออำนวยให้ประชาชน สามารถตรวจสอบความโปร่งใสการบริหารงานภาครัฐใน เมืองต้นได้โดยง่ายและสะดวกรวดเร็ว^๖ - หลักการ : เป็นข้อมูลข่าวสารของราชการที่ต้องเปิดเผย เป็นการทั่วไป โดยการจัดเตรียมไว้ ณ ศูนย์ ข้อมูลข่าวสาร - ข้อกฎหมาย : พ.ร.บ. ข้อมูลฯ มาตรา ๘ 	

៥ នាករោត វររកនីងបណ្តុះគិតវា

“ กາຍເດືອນກັນມາກວາ ๑๔ ແລະ ມາກວາ ๑๕ ມີຫຸ້ນຂາງຂອງຮັກທີ່ຈຳໄຫມ້ຂັ້ນ ”
ບໍ່ມາຮາຍຂອງຮ່າງກວດວ່າ ເປົ້າໄປນີ້ໄວ້ປະເທດໃຫຍ້ວ່າຈີດໄດ້ ທີ່ນີ້ ຄົນຫອດສົກພົກແລະ ອົງຮຶກກ່ຽວກົງການກຳຫານແ

- (๑) ผลการพิจารณาหรือค้าวินิจฉัยที่มีผลโดยตรงต่อเอกสาร รวมทั้งความเห็นແร็งและคำสั่งที่เกี่ยวข้องในการพิจารณาวินิจฉัยดังกล่าว

(๒) นโยบายหรือการศึกษาที่ไม่เป็นที่เข้าใจถ่องแท้ในรายละเอียดกฎหมายฯ

(๓) แผนงาน โครงการ และงบประมาณรายจ่ายประจำปีของปีที่กำลังดำเนินการ

(๔) ผู้อื่นหรือกลุ่มที่ให้ข้อมูลภูมิปัญญาดังที่ขอรับซึ่งมีผลผลกระทบถึงพื้นที่ที่ของเอกสาร

(๕) สิ่งพิมพ์ที่ได้มีการอ้างอิงมาจากมาตรฐานฯ วรรณคดี

(๖) สัญญาณป่ากาน สัญญาที่มีลักษณะเป็นการผูกขาดตัดตอนหรือสัญญาร่วมทุนกับเอกชนในการจัดทำบริการสาธารณูป

(๗) นิติกรณะรัฐมนตรี หรือนิติคดีจะกรรมการที่แห่งตั้งโดยกฎหมายฯ หรือโดยมีกติกาไว้รักษาไว้ ทั้งนี้ ให้ระบุรายชื่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือข้อมูลข่าวสารที่นำมาใช้ในการพิจารณาไว้ด้วย

(๘) ข้อมูลทั่วไปที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อเอกสาร

๑๐ มาตรฐาน ๑๐ วรรณกานธิ วรรณกษัทอง และวรรณกสามน์ บัญญัติว่า

"น่องอกจากน้ำข้อมูลเข้ามาสารของรายการที่ลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษาแล้วเราเรียกที่ต้องคัดให้ไปประชามน้ำครัวด้วยได้แล้วการที่มีการตัดให้ไปประชามน้ำครัวได้กันกว่าตามมาตรฐาน แล้วด้วยกฎหมายเข้ามาสารอื่นในโลกของรายการและภาคภูมิของสื่อนั้นจะเป็นอย่างไรที่ต้องหักห้ามเข้ามาสารที่ต้องการในลักษณะที่ต้องหักให้ได้กันกว่า ให้หายไปในเนื้อเรื่อง ผู้รับผิดชอบเรื่องคัดกรองเข้ามายังต้องหักห้ามน้ำในไว้เวลาอันนั้นไม่ใช่ต้องหักห้ามเข้ามานอกจากเรื่องนี้อย่างเดียว"

ขั้นตอนการพัฒนาทักษะที่ต้องบูรณาการหน่วยงานของรัฐและภาคเอกชนในการจัดทำให้บริษัทตัวเองได้ในสภาพอย่างท่องเที่ยวโดยไม่ต้องเดินทาง

ข้อมูลทั่วสารของเรารายการที่นิยมงานของธุรกิจพาให้คุณรู้สึกหนึ่งดื่มเป็นข้อมูลทั่วสารที่มีอยู่แล้วในสภาพที่พร้อมจะให้ได้ มิใช่เป็นการต้องไปจัดทำโดยเราที่ดำเนินการรวมรวม หรือจัดให้มีการเขียนใหม่ เน้นแต่เป็นการแปรสภาพเป็นอักษรจากข้อมูลทั่วสารที่บันทึกไว้ในระบบการบันทึกภาพหรือเสียง ระบบคอมพิวเตอร์ หรือระบบเบนช์ไมโครที่หันหน้า คุณที่เคยกรรมการกำหนดแต่ตัวหน่วยงานของธุรกิจที่เน้นภารกิจที่อนุญาตใช้การตรวจสอบผลประโยชน์ให้ชัดเจนกว่าการดำเนินการที่จัดเป็นเพื่อป้องกันการลักทรัพย์และความเสียหายต่อคนอื่นที่จะเป็นไปในเชิงลบ แต่ในทางกลับกัน นี่คือสิ่งที่เราต้องคำนึงถึงเมื่อต้องดำเนินการที่ต้องมีความต้องการที่ต้องการให้เกิดขึ้นในสังคม แต่ในทางกลับกัน นี่คือสิ่งที่เราต้องคำนึงถึงเมื่อต้องดำเนินการที่ต้องมีความต้องการที่ต้องการให้เกิดขึ้นในสังคม

ข้อมูลข่าวสาร	หลักการ ข้อกฎหมาย และแนวทางปฏิบัติ
	<ul style="list-style-type: none"> - แนวทางปฏิบัติ : <ul style="list-style-type: none"> - หน่วยงานของรัฐต้องรวบรวมข้อมูลข่าวสารประเภทนี้ไว้เมื่อ ความสมบูรณ์ถูกต้อง เป็นปัจจุบัน จัดเตรียมไว้ให้ประชาชน เข้าตรวจสอบได้ ณ สถานที่กำหนด - สามารถปกปิดข้อมูลบางส่วนที่อยู่ในบังคับมาตรา ๑๔ และ ๑๕ ได้เท่าที่จำเป็น - หน่วยงานของรัฐต้องจัดเตรียมสถานที่ให้บริการข้อมูล ข่าวสาร ซึ่งปัจจุบันเรียกว่า “ศูนย์ข้อมูลข่าวสารของ ราชการ” - มอบหมายให้มีเจ้าหน้าที่รับผิดชอบไว้บริการประชาชน และให้คำแนะนำที่ถูกต้องในการติดต่อขอรับข้อมูลข่าวสาร - วิธีการ : <ul style="list-style-type: none"> - จัดตั้งเพื่อนข้อมูลข่าวสารตามมาตรา ๕(๑) – (๙) ไว้ให้ ครบถ้วนเป็นปัจจุบัน - จัดทำให้เนื้อรัตน์ไว้สำหรับด้านหน้าข้อมูลได้โดยสะดวก - ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่ กบร. กำหนด - ข้อสังเกต : คำสั่งนี้ให้เป็นเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารประเภทนี้ ถือเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย <p>(๓) ข้อมูลข่าวสารที่ต้องจัดให้ประชาชนตามกำหนด (มาตรา ๑๑)</p> <ul style="list-style-type: none"> - ลักษณะของข้อมูล : เป็นข้อมูลข่าวสารประเภทที่ต้องจัดให้ ให้แก่ประชาชนที่ใช้สิทธิของข้อมูลนี้ในการเฉพาะราย เป็น ข้อมูลทั้งหมดที่สมควรให้มีการเปิดเผยอันเป็นข้อมูล ข่าวสารที่อยู่นอกขอบข่ายบังคับตามมาตรา ๑ และมาตรา ๕ - หลักการ : เป็นข้อมูลข่าวสารของราชการทุกชนิดที่ต้อง^๑ เปิดเผยเป็นการทั่วไป ให้เป็นไปตามหลักการปักกรองที่ โปรดฯ ให้ ทั้งนี้ข้อมูลข่าวสารที่ต้องเปิดเผยนี้ต้องไม่มีลักษณะ^๒ อย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา ๑๕ - ข้อกฎหมาย : พ.ร.บ. ข้อมูลฯ มาตรา ๑๑ - แนวทางปฏิบัติ : <ul style="list-style-type: none"> - ข้อมูลข่าวสารประเภทนี้ต้องเปิดเผยให้บุคคลที่สนใจเพื่อ^๓ การตรวจสอบการปฏิบัติของหน่วยงานและเจ้าหน้าที่ใน^๔ การดำเนินการตามอำนาจหน้าที่^๕ - เมื่อมีบุคคลใช้สิทธิขึ้นคำขอโดยถูกต้อง เป็นหน้าที่ของ

ข้อมูลข่าวสาร	หลักการ ข้อกฎหมาย และแนวทางปฏิบัติ
	<p>หน่วยงานของรัฐ และเจ้าหน้าที่รับผิดชอบความคุ้มครองครอง คุ้มเข้มข้อมูลข่าวสารนั้น ต้องจัดทำข้อมูลข่าวสารตามกำหนดให้แก่ผู้ขอข้อมูลข่าวสารในเวลาอันสมควร</p> <ul style="list-style-type: none"> - การที่ต้องจัดทำข้อมูลข่าวสารให้แก่ผู้ขอ ต้องเป็นข้อมูลข่าวสารที่มีอยู่แล้ว และอยู่ในสภาพพร้อมที่จะให้ได้ - <u>วิธีการ</u> : ดำเนินการจัดทำข้อมูลข่าวสารประเภทนี้ให้แก่ผู้ใช้สิทธิขอโดยเร็ว ไม่超過 ๑๕ วันนับแต่วันที่รับคำขอ - <u>ข้อสังเกต</u> : คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารประเภทนี้ ถือเป็นคำสั่งที่ไม่อนุญาตกฎหมาย
๒. ข้อมูลข่าวสารที่ไม่ต้องเปิดเผย	<p>- <u>ลักษณะทั่วไปของข้อมูล</u> : เป็นข้อมูลข่าวสารประเภทที่ไม่สมควรให้เปิดเผยได้โดยง่าย เพราะมีผลกระทบต่อการปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยงาน ประโยชน์สาธารณะ และเอกชนที่เกี่ยวข้อง</p> <ul style="list-style-type: none"> - หลักการ : หน่วยงานมีอำนาจตามกฎหมายที่จะออกคำสั่งปฏิเสธการเปิดเผยได้ หากคำสั่งมีคุณพินิจพิจารณาให้เปิดเผยได้ โดยแบ่งออกเป็น ๔ ประเภท คือ <ul style="list-style-type: none"> (๑) ข้อมูลข่าวสารประเภทที่กฎหมายห้ามมิให้เปิดเผย <ul style="list-style-type: none"> - <u>ลักษณะของข้อมูล</u> : เป็นข้อมูลที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ - <u>แนวทางปฏิบัติ</u> : <ul style="list-style-type: none"> - หน่วยงานของรัฐจะเปิดเผยข้อมูลข่าวสารประเภทนี้มิได้ ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา ๑๔ - <u>วิธีการ</u> : หน่วยงานของรัฐด้วยมีคำสั่งห้ามมิให้เปิดเผย (๒) ข้อมูลข่าวสารของราชการประเภทต้องใช้คุณพินิจ ก่อนมีคำสั่งมิให้เปิดเผย <ul style="list-style-type: none"> - <u>ลักษณะของข้อมูล</u> : มีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด ใน ๑ ลักษณะ ตามมาตรา ๑๕ - <u>แนวทางปฏิบัติ</u> หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอาจมีคำสั่งมิให้เปิดเผยก็ได้ แต่ต้องใช้คุณพินิจ โดยคำนึงถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกัน ทั้งนี้ตามนัยมาตรา ๑๕

ข้อมูลข่าวสาร	หลักการ ข้อกฎหมาย และแนวทางปฏิบัติ
	<p>วิธีการ : หน่วยงานของรัฐต้องใช้คุลพินิจชั่งน้ำหนักตามหลักเกณฑ์ ๓ ประการ ประกอบกัน คือ ๑. การปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ๒. ประโยชน์สาธารณะ และ ๓. ประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้อง</p> <p>อุบายและเบียดการใช้คุลพินิจในบทที่ ๓</p> <ul style="list-style-type: none"> - ข้อสังเกต : คำสั่งนี้ให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารประเภทนี้ โดยไม่ได้ใช้คุลพินิจเดียบก่อนตามกรอบหลักเกณฑ์ของกฎหมาย ถือเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย <p>(๓) ข้อมูลข่าวสารประเภทที่มีการรักษาความปลอดภัย</p> <ul style="list-style-type: none"> - ลักษณะของข้อมูล : ข้อมูลข่าวสารที่มีการกำหนดขั้นความลับไว้ได้แก่ ขั้นลับ ขั้นลับมาก และขั้นลับที่สุด - ข้อกฎหมาย : พ.ร.บ. ข้อมูลฯ มาตรา ๑๖ - ระเบียบว่าด้วยการรักษาความลับของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔ - แนวทางปฏิบัติ : <ul style="list-style-type: none"> - หน่วยงานของรัฐต้องมีวิธีรักษาไว้ร้าวไหล โดยหน่วยงานของรัฐมีหน้าที่ต้องกำหนดวิธีการคุ้มครองรักษาความปลอดภัย ข้อมูลข่าวสารนั้นให้เป็นไปตามระเบียบว่าด้วยการรักษาความลับของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔ ทั้งนี้ตามนัยมาตรา ๑๖ - วิธีการ : <ul style="list-style-type: none"> - ในกรณีการณาคัญอักษรข้อมูลข่าวสาร หน่วยงานต้องใช้คุลพินิจโดยคำนึงถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกัน ทั้งนี้ตามนัยมาตรา ๑๕ เช่นเดียวกัน - ในกรณีที่พิจารณาเห็นว่าต้องเปิดเผยข้อมูลข่าวสารลับ เพราะมีเหตุผลจำเป็นต้องคุ้มครองสิทธิของประชาชนยิ่ง กว่าการปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยงาน เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบต้องเสนอให้ผู้มีอำนาจกำหนดขั้นความลับนั้น ยกเลิกขั้นความลับนั้นก่อนที่จะมีการเปิดเผยต่อไป - ในกรณีที่ข้อมูลข่าวสารที่มีคำขอเป็นข้อมูลข่าวสารที่จัดทำโดยหน่วยงานของรัฐแห่งอื่น และได้ระบุห้ามการเปิดเผย

ข้อมูลข่าวสาร	หลักการ ข้อกฎหมาย และแนวทางปฏิบัติ
	<p>ให้ตามระเบียบที่กำหนดตามมาตรา ๑๖ ให้ส่งคำขอนั้นให้หน่วยงานของรัฐผู้จัดทำข้อมูลข่าวสารนั้นพิจารณาเพื่อมีคำสั่งต่อไป (มาตรา ๑๗ วรรคสอง)</p> <p>(๔) ข้อมูลข่าวสารประเภทที่อาจกระทบถึงประโยชน์ได้เสียของผู้ใด (มาตรา ๑๗)</p> <p><u>ลักษณะของข้อมูล</u> : เป็นข้อมูลข่าวสารที่กระทบต่อประโยชน์ได้เสียของบุคคลที่สาม คำว่า “ประโยชน์ได้เสีย” มีความหมายที่เกบกว่า “ส่วนได้เสีย” โดยปกติเป็นเรื่องที่กระทบประโยชน์ทางธุรกิจ หรืออาจทำให้เสียหายที่ดีค่าความเสียหายเป็นเงินได้</p> <ul style="list-style-type: none"> - ข้อกฎหมาย : พ.ร.บ. ข้อมูลฯ มาตรา ๑๗^{๑๐} - <u>แนวทางปฏิบัติ</u> : <ul style="list-style-type: none"> - เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบมีหน้าที่ต้องแจ้งให้ผู้นั้นเสนอคำคัดค้านภายในเวลาที่กำหนด แต่ต้องให้เวลาอันสมควรที่ผู้นั้นอาจเสนอคำคัดค้านได้ ซึ่งต้องไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้ง - <u>วิธีการ</u> : <ul style="list-style-type: none"> - เมื่อได้รับคำร้องคัดค้าน เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบต้องพิจารณาคำคัดค้านและแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้คัดค้านทราบโดยไม่ชักช้า - ในกรณีมีคำสั่งไม่รับฟังคำคัดค้าน เจ้าหน้าที่ของรัฐจะเปิดเผยข้อมูลข่าวสารนั้นให้แก่บุคคลที่ได้ลงกิจวัตรที่อยู่ในกระบวนการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล หรือลงกิจกรรมการวินิจฉัย การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารໄດ້มีความเชี่ยวชาญให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารนั้นได้ แล้วแต่กรณี
๓. ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล	<p><u>ลักษณะของข้อมูล</u> : เป็นข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะด้วยของบุคคล และมีความหมายความรวมถึงข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะด้วยของผู้ที่ถึงแก่กรรมแล้วด้วย ประวัติสุขภาพ ประวัติ</p>

^{๑๐} มาตรา ๑๗ วรรคหนึ่งบัญญัติว่า “ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐเห็นว่า การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการโดยอาจกระทบถึงประโยชน์ได้เสียของผู้ใด ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐแจ้งให้ผู้นั้นเสนอคำคัดค้านภายในเวลาที่กำหนดแต่ต้องให้เวลาอันสมควรที่ผู้นั้นอาจเสนอคำคัดค้านได้ ซึ่งต้องไม่น้อยกว่าสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง”

ข้อมูลข่าวสาร	หลักการ ข้อกฎหมาย และแนวทางปฏิบัติ
	<p>การศึกษา ฐานะทางการเงิน ๗๙</p> <ul style="list-style-type: none"> - หลักการ : เป็นข้อมูลข่าวสารที่ต้องคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคล การเปิดเผยต้องได้รับคำยินยอมจากเจ้าของข้อมูล - ข้อกฎหมาย : พ.ร.บ. ข้อมูลฯ มาตรา ๔ มาตรา ๒๕ - แนวทางปฏิบัติ : <ul style="list-style-type: none"> - หน่วยงานของรัฐมีหน้าที่ให้การคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคล ของคนไทยทุกคน และรวมถึงข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคล ธรรมชาติที่ไม่มีสัญชาติไทยแต่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย - หน่วยงานของรัฐต้องปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดระบบข้อมูลข่าวสาร ส่วนบุคคล และรักษาความปลอดภัยของข้อมูลตามหลักเกณฑ์ ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๓ - การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลให้แก่บุคคลอื่นที่ไม่ใช่เจ้าของ ข้อมูล ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลเป็นหนังสือ - การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลให้แก่บุคคลอื่น ได้เท่าที่จำเป็น และเป็นไปตามข้อยกเว้นมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติ ข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ - วิธีการ : <ul style="list-style-type: none"> - เมื่อเจ้าของข้อมูลข่าวสารใช้สิทธิขอ หน่วยงานมีหน้าที่ต้อง เปิดเผย - กรณีผู้อื่นใช้สิทธิ หน่วยงานต้องแนะนำให้ผู้ขอไปขอคำ ยินยอมเป็นหนังสือจากเจ้าของข้อมูลก่อน - ควรยละเอียดในหัวข้อที่ผ่านมาแล้ว
๔. ข้อมูลข่าวสารประวัติศาสตร์	<p>ลักษณะของข้อมูล : กือ ข้อมูลข่าวสารของราชการที่หน่วยงาน ของรัฐไม่ประสงค์จะเก็บรักษาหรือมีอาชญากรรมดำเนินคดีกับเจ้าของ ข้อมูล ไม่ได้เป็นข้อมูลส่วนบุคคล ๑๙ ๒๔ เมื่อครบกำหนดระยะเวลา ๑๕ ๒๖ เมื่อครบกำหนดเวลา</p> <ul style="list-style-type: none"> - หลักการ : ข้อมูลข่าวสารที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ ต้องเก็บ รักษาโดยหน่วยงานเชี่ยวชาญด้านจดหมายเหตุไว้ให้ประชาชนได้ ศึกษาดูนักวิชา - ข้อกฎหมาย : พ.ร.บ. ข้อมูลฯ มาตรา ๒๖ - แนวทางปฏิบัติ : ให้หน่วยงานของรัฐสำรวจตรวจสอบการครบ

ข้อมูลข่าวสาร	หลักการ ข้อกฎหมาย และแนวทางปฏิบัติ
	<p>กำหนดเวลาส่งมอบให้แก่หน่วยงานที่กำหนดในพระราชบัญญัติ</p> <p>หรือหน่วยงานอื่นของรัฐตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติ เพื่อประเมินคุณค่าทางประวัติศาสตร์ แล้วก็เลือกไว้ให้ประชาชนได้ศึกษาด้านกว้างต่อไป</p> <p>- วิธีการ : หน่วยงานของรัฐส่งมอบข้อมูลข่าวสารประวัติศาสตร์ ให้แก่หน่วยงานที่กำหนด</p>

๓.๓ ประเภทของข้อมูลที่อาจมีคำสั่งให้เปิดเผยโดยต้องใช้คุณลักษณะตามมาตรา ๑๕

ข้อมูลข่าวสาร	หลักการ และแนวทางปฏิบัติ
ประเภทของข้อมูลข่าวสารที่อาจมีคำสั่งให้เปิดเผย โดยใช้คุณลักษณะตามมาตรา ๑๕	<p>ลักษณะทั่วไป เป็นข้อมูลข่าวสารที่หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอาจมีคำสั่งให้เปิดเผยได้ โดยคำนึงถึงการปฏิบัติหน้าที่ความกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องประกอบกัน</p> <p>ข้อมูลข่าวสารประเภทนี้ มีลักษณะเฉพาะด้าน ดังต่อไปนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> จะก่อให้เกิดความเสียหายต่อความมั่นคงของประเทศไทย ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทย หรือความมั่นคงในทางเศรษฐกิจหรือการคลังของประเทศไทย จะทำให้การบังคับใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพ หรือไม่อาจสำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้ ไม่ว่าจะเกี่ยวกับการฟ้องคดี การป้องกัน การปราบปราม การทดสอบ การตรวจสอบ หรือการรักษาผลลัพธ์ที่มาของข้อมูลข่าวสารหรือไม่คำนึง ความเห็นหรือคำแนะนำภายในหน่วยงานของรัฐในการดำเนินการเรื่องหนึ่งเรื่องใด จะก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตหรือความปลอดภัยของบุคคล หนึ่งบุคคลใด รายงานการแพทย์หรือข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการรุกล้ำสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควร ข้อมูลข่าวสารที่มีกฎหมายคุ้มครองมิให้เปิดเผย หรือที่มีผู้ให้มาโดยไม่ประสงค์ให้ทางราชการนำไปเปิดเผยต่อผู้อื่น ปัจจุบันยังไม่มีพระราชบัญญัติกำหนดเพิ่มเติมใด ๆ
๑. ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับด้านความมั่นคงของประเทศไทย	
๒. ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับด้านการบังคับใช้กฎหมาย	
๓. ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับด้านความเป็นอิสระของเจ้าหน้าที่	
๔. ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับด้านความปลอดภัยของบุคคล	
๕. ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับด้านสิทธิส่วนบุคคล	
๖. ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับด้านที่มีกฎหมายคุ้มครอง	
๗. ข้อมูลข่าวสารด้านอื่นตามที่	

ข้อมูลข่าวสาร	หลักการ และแนวทางปฏิบัติ
ก้าวหน้าในพระราชบัญญัติ	

ข้อมูลข่าวสารประเภทที่อาจมีคำสั่งไม่เปิดเผยเนื่องจากมีอยู่จำนวนมาก และเป็นข้อมูลข่าวสารที่นำไปปัจจุบันมีเพียง ๖ ลักษณะ (ประเภท) เนื่องจากลักษณะที่ ๓ ปัจจุบันยังไม่มีพระราชบัญญัติกำหนดเพิ่มเติมใดๆ ข้อมูลข่าวสารทั้ง ๖ ลักษณะดังกล่าว เป็นข้อมูลข่าวสารที่หากเปิดเผยแล้วอาจกระทบต่อการบริหารราชการในด้านใดด้านหนึ่ง หรือหลายด้าน กฎหมายจึงกำหนดคลักเกณฑ์พิเศษที่ชัดเจน เป็นกรอบในการพิจารณา กล่าวคือ ในการมีคำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารประเภทนี้ หน่วยงานของรัฐต้องคำนึงถึงการปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยงาน ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกัน โดยเจ้าหน้าที่ผู้จะใช้คุลปินิจได้จะต้องมีคุณสมบัติตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง หากเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบพิเคราะห์แล้วเห็นว่าการเปิดเผยให้กับผู้ขอจะมีประโยชน์ที่มีน้ำหนักยิ่งกว่า ความสามารถมีคำสั่งให้เปิดเผยได้ ทั้งนี้คำสั่งปฏิเสธที่ขอบคุณหมายยื่นได้รับความคุ้มครองตามนัยมาตรา ๒๐^{๑๒}

๑๒ มาตรานี้ บัญญัติว่า

“การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารโดยเมืองเจ้าเข้าข่ายมีความรับผิดชอบกฎหมายฯ ให้ถือว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐในต้องรับผิดชอบเป็นการกระทำโดยสุจริตในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ข้อมูลข่าวสารตามมาตรา ๑๕ ด้านเจ้าหน้าที่ของรัฐได้ดำเนินการโดยสุจริตด้วยความมุ่งมั่น

(๒) ข้อมูลข่าวสารตามมาตรา ๑๕ ด้านเจ้าหน้าที่ของรัฐในระดับตามที่กำหนดในกฎกระทรวงมีค่าเท่ากับค่าใช้จ่ายที่ได้รับเพื่อเป็นการทั่วไปหรือเฉพาะแก่บุคคลใดที่ประสงค์ขอและสำเร็จแล้ว ทั้งนี้เจ้าหน้าที่ของรัฐได้กระทำการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่กระทำการด้วยความไม่ตั้งใจ ในการนี้จะมีการกำหนดข้อกำหนดที่เกี่ยวกับประโยชน์ส่วนตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐในกรณีดังต่อไปนี้

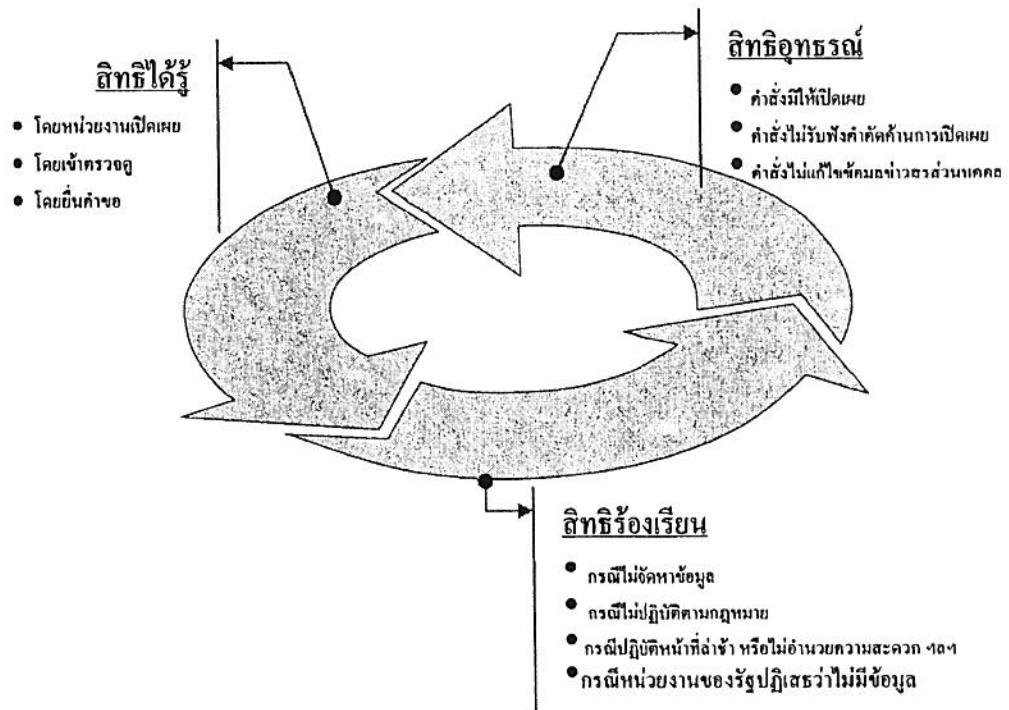
บทที่ ๒

กระบวนการใช้สิทธิของประชาชน

๑. กระบวนการใช้สิทธิของประชาชน

๑.๑. กระบวนการใช้สิทธิของประชาชน

กระบวนการใช้สิทธิของประชาชน ประกอบด้วย
สิทธิรับรู้ สิทธิร้องเรียน และสิทธิอุทธรณ์

ก. การใช้สิทธิรับรู้ข้อมูลข่าวสารของราชการ

ในการใช้สิทธิรับรู้ ประชาชนต้องยื่นคำขอต่อหน่วยงานของรัฐ โดยหน่วยงานของรัฐมีหน้าที่ให้คำแนะนำแก่ประชาชนในการใช้สิทธิให้ถูกต้อง เมื่อตนควรแนะนำให้ใช้สิทธิดังนี้

(๑) แนะนำให้ทำแบบขอข้อมูลข่าวสารเป็นหนังสือ

หนังสือคำขอครมีรายละเอียดเกี่ยวกับ ชื่อ ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้ และเบอร์โทรศัพท์ (ถ้ามี) และหน่วยงานของรัฐควรจัดเตรียมแบบคำขอข้อมูลไว้อำนวยความสะดวกแก่ประชาชน

(๒) แนะนำให้ผู้ขอระบุข้อมูลข่าวสารที่ต้องการให้ชัดเจน

หากสามารถจำแนกเอกสารที่ขอเป็นรายการ จะช่วยให้ง่ายและรวดเร็วต่อการพิจารณา

(๓) แนะนำให้ผู้ขอให้เหตุผลการขอหรือนำข้อมูลข่าวสารไปใช้ไว้ในคำขอด้วย (กรณีที่ข้อมูลที่ขอมีลักษณะที่อาจไม่ต้องเปิดเผยตามมาตรา ๑๕ ได้ เพื่อใช้ประกอบการใช้คุณพินิจชั่งน้ำหนักระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกัน)

(๔) หน่วยงานของรัฐที่รับคำขอ ต้องพิจารณาคำขอโดยเร็วภายในเวลาอันสมควร

(๕) ให้หน่วยงานของรัฐที่รับคำขอให้คำแนะนำเพื่อไปยื่นคำขอต่อหน่วยงานของรัฐที่ควบคุมคุณภาพข้อมูลข่าวสารนั้นโดยไม่ชักช้า ในกรณีที่ข้อมูลข่าวสารที่ขออยู่ในความควบคุมคุณภาพของหน่วยงานส่วนกลางหรือส่วนสาขาของหน่วยงานแห่งนั้น หรือจะอยู่ในความควบคุมคุณภาพของหน่วยงานของรัฐแห่งอื่นก็ตาม

(๖) ให้ส่งคำขอนั้นให้หน่วยงานของรัฐผู้รับคำขอเห็นว่าข้อมูลข่าวสารที่มีคำขอเป็นข้อมูลข่าวสารที่จัดทำโดยหน่วยงานของรัฐแห่งอื่น และได้ระบุห้ามการเปิดเผยไว้ตามระเบียบที่กำหนดตามมาตรา ๑๖

บ. การใช้สิทธิร้องเรียนหน่วยงานของรัฐ

บุคคลผู้ขอข้อมูลข่าวสารของราชการสามารถใช้สิทธิร้องเรียน โดยยื่นคำร้องต่อ คณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ (กขร.) ในกรณีที่

- (๑) หน่วยงานของรัฐพิจารณาคำขอล่าช้าเกินสมควร
- (๒) หน่วยงานปฏิเสธว่าไม่มีข้อมูลข่าวสารตามคำขอ และผู้ขอไม่เชื่อว่า เป็นความจริง
- (๓) ผู้ขอไม่ได้รับการบริการที่ดี หน่วยงานของรัฐไม่อำนวยความสะดวก ในการใช้สิทธิรับรู้
- (๔) หน่วยงานของรัฐไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย เช่น ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๗ มาตรา ๕ มาตรา ๑๑ หรือมาตรา ๒๓ เป็นต้น

ค. การใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งปฏิเสธของหน่วยงานของรัฐ

บุคคลผู้ขอข้อมูลข่าวสารของราชการ สามารถใช้สิทธิอุทธรณ์ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบปฏิเสธคำขอ โดยยื่นคำอุทธรณ์ต่อกองคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ (กขร.)

- กรณีที่บุคคลจะใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งปฏิเสธของหน่วยงานได้^{๑๗} มี ๓ กรณี ดังนี้

สิทธิอุทธรณ์	เหตุที่ต้องใช้สิทธิอุทธรณ์
๑. อุทธรณ์คำสั่งไม่เปิดเผย ข้อมูลข่าวสาร	เป็นกรณีที่หน่วยงานของรัฐที่ครอบครองข้อมูลข่าวสาร หรือ เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบข้อมูลข่าวสารนั้นมีคำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูล ข่าวสารตามคำขอ ไม่ว่าทั้งหมด หรือบางส่วน

^{๑๗} มาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐมีคำสั่งไว้ให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารให้ตามมาตรา ๗ หรือมาตรา ๑๕ หรือมีคำสั่งไม่รับฟังคำคัดค้านของคุณปะไขชนได้เสียตามมาตรา ๑๙ ผู้นั้นอาจอุทธรณ์ต่อกองคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารภายในห้วนหนันแห่งวันที่ได้รับแจ้งคำสั่งนั้น ให้ยกคำสั่งทุกรายการที่คณะกรรมการฯ”

มาตรา ๑๘ วรรคที่ ๒ บัญญัติว่า “ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐไม่ได้ให้เปิดเผยแบบที่เรียบง่ายข้อมูลข่าวสารให้ครองตามที่มีกำหนด ให้ผู้นั้นเมื่อสิทธิอุทธรณ์ต่อ กองคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารภายในห้วนหนันแห่งวันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง ไม่ถูกของแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือลบข้อมูลข่าวสาร ให้ยกคำสั่งอุทธรณ์ ต่อคณะกรรมการฯ และไม่ว่ากรณีใดๆ ให้เข้าใจของข้อมูลมีสิทธิร้องขอให้หน่วยงานของรัฐหมายเหตุท้ายของคุณແນະไว้กับข้อมูลข่าวสารส่วนที่เก็บข้างต้นได้”

สิทธิอุทธรณ์	เหตุที่ต้องใช้สิทธิอุทธรณ์
๒. อุทธรณ์คำสั่งไม่รับฟัง คำคัดค้าน	กรณีหน่วยงานของรัฐปฏิเสธไม่รับฟังคำคัดค้านการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของผู้มีประวัติชนชีพ
๓. อุทธรณ์คำสั่งไม่แก้ไข ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล	กรณีหน่วยงานของรัฐไม่ขึ้นยอมแก้ไขข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามคำขอของเจ้าของข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล

๒ ขั้นตอนและระยะเวลาในการใช้สิทธิขอข้อมูลข่าวสารและสิทธิอุทธรณ์

ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

ขั้นตอนการใช้สิทธิรับรู้	ระยะเวลาในการดำเนินการ
(๑) ประชาชนยื่นคำขอข้อมูล ข่าวสารด່ອທັນນ່ວຍงานของรัฐ ที่รับผิดชอบ	- ประชาชนใช้สิทธิขอคุณลักษณะข่าวสารทั่วไปตาม มาตรา ๑๑ คำขอต้องระบุเอกสารที่เข้าใจได้ตามควร - หรือเป็นกรณีขอแก้ไขข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตาม มาตรา ๒๕
(๒) หน่วยงานของรัฐใช้คุณลักษณะนี้ คำสั่งเปิดเผยหรือมิให้เปิดเผย ข้อมูลข่าวสารตามคำขอ กรณีคำสั่งให้เปิดเผย เรื่องเกิน อันยุติ	หน่วยงานของรัฐต้องแจ้งคำสั่งภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ประชาชนมีคำขอ
(๓) ประชาชนใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่ง มิให้เปิดเผยต่อประธาน กรรมการข้อมูลข่าวสารของ ราชการ (กขร.) ในกรณีที่ หน่วยงานของรัฐปฏิเสธคำขอ	- ประชาชนต้องยื่นคำอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการข้อมูล ข่าวสารของราชการภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้ง คำสั่งมิให้เปิดเผยนั้น - สำหรับกรณีข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล เจ้าของข้อมูลต้อง ยื่นคำอุทธรณ์ภายใน ๑๐ วันนับแต่วันได้รับแจ้งคำสั่งไม่ ขึ้นยอมแก้ไขเบล็อกแปลงหรือลบข้อมูลข่าวสาร
(๔) กขร. พิจารณาส่งคำอุทธรณ์ให้ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผย ข้อมูลข่าวสาร (กવด.) ตามสาขา ความเชี่ยวชาญเฉพาะ	ภายใน ๗ วันนับแต่วันที่คณะกรรมการฯ ได้รับคำ อุทธรณ์

ขั้นตอนการใช้สิทธิรับรู้	ระยะเวลาในการดำเนินการ
(๕) คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร (กວจ.) ดำเนินกระบวนการพิจารณา วินิจฉัย	ต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน กรณีมีเหตุจำเป็นให้ขยายเวลาได้อีก ๓๐ วัน
(๖) คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร (กວจ.) จัดทำคำวินิจฉัย	แจ้งผลให้ผู้ที่เกี่ยวข้องถือปฏิบัติภายใน ๗ วัน
(๗) หน่วยงานที่รับผิดชอบดูแล ปฏิบัติคำวินิจฉัยโดยเคร่งครัด	หน่วยงานที่รับผิดชอบดูแล ปฏิบัติตามคำวินิจฉัยภายใน ๗ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำวินิจฉัย

บทที่ ๓

กระบวนการใช้คุลยพินิจของเจ้าหน้าที่

๑. หลักเกณฑ์สำคัญในการใช้คุลยพินิจของเจ้าหน้าที่

ก. หลักเกณฑ์พื้นฐานในการพิจารณาออกคำสั่งปฏิเสธคำขอข้อมูลข่าวสาร

- (๑) คำสั่งนี้ให้เปิดเผยหรือคำสั่งปฏิเสธต้องกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย กล่าวคือ เจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งต้องเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่และต้องใช้อำนาจปฏิเสธการเปิดเผย ตามมาตรา ๑๔ หรือใช้คุลพินิจตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ตามนัยมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง หรือปฏิเสธคำคัดค้านของผู้มีประโยชน์ได้เสียตามมาตรา ๑๗ หรือปฏิเสธคำขอให้แก้ไขข้อมูลข่าวสารล่วงบุคคลตามมาตรา ๒๕ แล้วแต่กรณี
- (๒) ข้อมูลข่าวสารที่หน่วยงานจะใช้อำนาจปฏิเสธ หรือใช้คุลยพินิจปฏิเสธการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารได้ต้องมีลักษณะตามที่กฎหมายกำหนด
- (๓) คำสั่งนี้ให้เปิดเผยหรือคำสั่งปฏิเสธต้องระบุไว้ว่า เป็นข้อมูลข่าวสารประเภทใด และเพาะะเหตุใด
- (๔) คำสั่งนี้ให้เปิดเผยหรือคำสั่งปฏิเสธที่สมบูรณ์ครบถ้วนตามกฎหมาย ในคำสั่งนี้นั้น ต้องมีการแจ้งสิทธิและระยะเวลาอุทธรณ์ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ด้วย

ข. หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการใช้คุลยพินิจที่กฎหมายกำหนด

ในการใช้คุลยพินิจก่อนมีคำสั่งไม่เปิดเผย อันจะถือได้ว่าเป็นการใช้คุลยพินิจโดยชอบนั้น หน่วยงานของรัฐต้องใช้คุลยพินิจโดยคำนึงถึงหลักเกณฑ์ ๓ ประการ ดังต่อไปนี้ ประกอบกัน คือ

- (๑) การปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ
- (๒) ประโยชน์สาธารณะ และ
- (๓) ประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้อง

ค. ประเด็นสำคัญที่ต้องใช้ประกอบการพิจารณา

- (๑) วิธีการเปิด - เปิดอย่างไร (ให้เข้าตรวจสอบ-ให้สำเนา - รับรองสำเนา)
- (๒) เนื้อหาที่เปิด - เปิดแก่ไหน (เปิดทั้งหมด - เปิดบางส่วน)
- (๓) เวลาที่เปิด - เปิดเมื่อใด (กรณีความสำคัญของข้อมูลขึ้นกับเงื่อนเวลา)

๒. ขั้นตอนการพิจารณาของเจ้าหน้าที่

๒.๑ เจ้าหน้าที่ดำเนินการตรวจสอบหลักเกณฑ์เบื้องต้น

- (๑) พิจารณาคำขอข้อมูลข่าวสารว่า เป็นคำขอโดยชอบด้วยพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ หรือไม่
- (๒) พิจารณาว่า ผู้ขอเป็นผู้ทรงสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ หรือไม่
- (๓) พิจารณาว่า ข้อมูลข่าวสารที่ขอ อยู่ในขอบเขตบังคับของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ หรือไม่ (รายละเอียดดูหน้า ๓ – ๑๗)

- กรณีที่ไม่เข้าหลักเกณฑ์ตามข้อ (๑) – (๓) ให้พิจารณายกคำขอ และแจ้งผู้ขอทราบ พร้อมให้คำแนะนำให้ผู้ไปใช้สิทธิ์ในช่องทางอื่นที่เหมาะสม

- (๔) พิจารณาว่า ข้อมูลข่าวสารที่ขอ อยู่ในความครอบครอง ควบคุม คุ้มครอง ให้หน่วยงานของตนหรือไม่ หรืออยู่ในความครอบครองของหน่วยงานอื่น

กรณีอยู่ในครอบครองของหน่วยงานของรัฐแห่งอื่น ต้องถือปฏิบัติตามมาตรา ๑๙^{๑๔}

- (๕) พิจารณาว่า ข้อมูลข่าวสารที่ขอ เป็นข้อมูลข่าวสารประเภทใด มีการกำหนดชั้นความลับไว้หรือไม่

- กรณีมีการกำหนดชั้นความลับไว้โดยหน่วยงานของรัฐแห่งนั้น ให้เสนอผู้มีอำนาจกำหนดชั้นความลับนั้น ลงชื่อ ยกเลิก หรือปลดชั้นความลับเสียก่อนที่จะมีคำสั่งให้เปิดเผย

^{๑๔} มาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในกรณีที่ผู้ชี้แจงข้อมูลข่าวสารของราชการตามมาตรา ๑๐ แม้ว่าข้อมูลข่าวสารที่ขอจะอยู่ในความควบคุมคุ้มครองของหน่วยงานของรัฐแห่งอื่น ก็ตาม ให้หน่วยงานของรัฐที่รับคำสั่งให้กำหนดชั้นความลับไว้เป็นตัวของตน แต่ถ้าเป็นหน่วยงานของรัฐที่ความคุ้มครองข้อมูลข่าวสารที่ได้มาไม่ซักซ้ำ”

- กรณีที่หน่วยงานของรัฐแห่งอื่นเป็นผู้กำหนดขั้นความลับ ต้องถือปฏิบัติตาม
มาตรา ๑๒ วรรคสอง^{๑๙}

(๖) หากจะปฏิเสธไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามคำขอ ต้องตรวจสอบเสียก่อน
มีข้อยกเว้นของกฎหมายให้อำนาจไว้หรือไม่ และจะปฏิเสธด้วยเหตุผลใด
ตามหลักเกณฑ์ในมาตรา ๑๕

๒.๒ การพิจารณาหลักความชอบด้วยกฎหมาย

- (๑) อำนาจในการใช้คุลพินิจไม่ใช่สิทธิเสรีภาพที่เจ้าหน้าที่จะตัดสินใจว่า จะใช้
คุลพินิจหรือไม่ แต่อำนาจคุลพินิจเป็นหน้าที่ที่เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องตัดสินใจ
อย่างอิสระ
- (๒) การใช้คุลพินิจ เจ้าหน้าที่ต้องใช้คุลพินิจอย่างเสมอภาค และเป็นธรรม
- (๓) การใช้คุลพินิจไม่ใช่เงื่อนไขสำหรับการดำเนินการตามข้อหา แต่ต้องใช้อย่างมีเหตุผล

๒.๓ กระบวนการใช้คุลพินิจ

- (๑) ให้โอกาสผู้ขอข้อมูลได้โดยเด็ดขาดคงสิทธิของคนอย่างเต็มที่^{๒๐} โดยรับฟัง
- ข้อเท็จจริง
- เหตุผล
- ความจำเป็นในการเปิดเผย หรือการนำข้อมูลข่าวสารนั้นไปใช้
- (๒) หากเจ้าหน้าที่ของรัฐเห็นว่า การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการได้อาจ
กระทบดึงประโยชน์ได้เสียของผู้ใด เจ้าหน้าที่ของรัฐมีหน้าที่ต้องแจ้งให้ผู้
นั้นเสนอคำคัดค้านภายในเวลาที่กำหนด
- (๓) กรณีเป็นการขอข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลของบุคคลอื่น หน่วยงานต้องแจ้ง^{๒๑}
ให้ผู้ขอแสดงหนังสือยินยอมของเจ้าของข้อมูลเสียก่อน
กรณีผู้ขอไม่มีหนังสือยินยอมมาแสดง เจ้าหน้าที่ต้องแจ้งหลักการคุ้มครอง
ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลให้ผู้ขอทราบ และให้โอกาสผู้ขอข้อมูลได้โดยเด็ดขาด
แสดงเหตุผลความจำเป็นของคนอย่างเต็มที่

^{๑๙} มาตรา ๑๒ วรรคสอง บัญญัติว่า ด้านนี้ของรัฐรับคำขอที่น่าวางใจของบุคคลที่มีภาระเป็นข้อมูลข่าวสารที่ต้องทำให้หน่วยงานของรัฐแห่งอื่น แต่ให้
ระบุหัวมุมการเปิดเผยไว้ตามระเบียบที่กำหนดตามมาตรา ๑๖ ให้ถ่องแท่นี้ให้หน่วยงานของรัฐผู้ดูแลข้อมูลข่าวสารนั้นพิจารณาเพื่อมีคำสั่งต่อไป

^{๒๐} พระราชบัญญัติปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๗๘ มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในกรณีที่คำสั่งทางปกครองจึงถูกข้อจกุ่ม
เจ้าหน้าที่ต้องให้คุณภาพมีโอกาสที่จะได้รับทราบข้อเท็จจริงอย่างพอจะมีโอกาสได้แจ้งและแสดงพยานหลักฐานของตน”

- (๔) เมื่อคำนึงถึงการครอบคลุม ตาม (๑) ถึง (๓) แล้ว ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ
คำนึงถึงการรวบรวม วิเคราะห์ปัญหา ข้อเท็จจริง ข้อกฎหมายเพื่อคำนึงถึงการใช้
คุลพินิจวินิจฉัยและชั่งน้ำหนักก่อไป

หากพิจารณาเห็นว่าเป็นเรื่องที่สำคัญหรือหน่วยงานมีระเบียบกำหนดไว้เป็นอย่าง
อื่น ก็ให้เสนอผู้มีอำนาจหน้าที่พิจารณาเพื่อวินิจฉัยก่อไป

- (๕) เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ หรือผู้มีอำนาจหน้าที่วินิจฉัย พิเคราะห์ใช้คุลพินิจชั่งน้ำหนัก

โดยคำนึงถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์
สาธารณะ และประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกัน

- (๖) เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบตัดสินใจออกคำสั่งเปิดเผยหรือคำสั่งมิให้เปิดเผย เมื่อได้ชั่ง
น้ำหนักผลดี ผลเสียทั้งมวลแล้ว

ทั้งนี้ การพิจารณาว่าข้อมูลข่าวสารใดเปิดเผยได้หรือไม่เป็นคุลพินิจโดยเฉพาะ
ของเจ้าหน้าที่ของรัฐตามลำดับสายการบังคับบัญชา

๒.๔ การออกคำสั่งปฏิเสธ

- (๑) จัดทำคำสั่งปฏิเสธให้แจ้งชัด และต้องระบุด้วยว่า ว่า ที่เปิดเผยไม่ได้ เพราะเป็น
ข้อมูลข่าวสารประเภทใดและเพราะเหตุใด

ในการจัดทำคำสั่งปฏิเสธ หน่วยงานของรัฐมีอำนาจจะกำหนดเงื่อนไขอย่างใดก็
ได้ “คำสั่งปฏิเสธดังกล่าวเป็นคำสั่งทางปกครองซึ่งต้องกระทำโดยเจ้าหน้าที่ซึ่ง
มีอำนาจหน้าที่ในเรื่องนั้น”

- (๒) รูปแบบคำสั่ง เจ้าหน้าที่ควรจัดทำคำสั่งปฏิเสธเป็นหนังสือ

คำสั่งปฏิเสธที่เป็นหนังสือ ต้องระบุ วัน เดือน และปีที่ทำคำสั่ง ชื่อและตำแหน่ง
ของเจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่ง พร้อมทั้งมีลายมือชื่อของเจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งนั้น^{๑๗}

^{๑๗} - พระราชบัญญัติปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๘ มาตรา ๑๙ บัญญัติว่า “การออกคำสั่งทางปกครองเจ้าหน้าที่อาจกำหนดเงื่อนไขได้
เท่าที่จำเป็นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของกฎหมาย เว้นแต่กฎหมายจะกำหนดข้อจำกัดพิเศษเป็นอย่างอื่น”

- พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๑๙ วรรภสอง บัญญัติว่า “สำหรับข้อมูลข่าวสารของราชการจะกำหนด
เงื่อนไขอย่างใดก็ได้ แต่ต้องระบุไว้ชัดเจนที่เปิดเผยไม่ได้ เพราะเป็นข้อมูลข่าวสารประเภทใดและเหตุใด

^{๑๘} พระราชบัญญัติปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๘ มาตรา ๑๙ บัญญัติว่า “คำสั่งทางปกครองจะต้องกระทำให้เจ้าหน้าที่ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในเรื่องนั้น”

(๓) การจัดทำคำสั่งปฏิเสธเป็นหนังสือต้องจัดให้มีเหตุผลไว้ด้วย^{๑๙}

เหตุผลนั้นอ้างน้อยต้องประกอบด้วย (๑) ข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ (๒) ข้อกฎหมายที่อ้างอิง (๓) ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้คุลยพินิจ

(๔) คำสั่งปฏิเสธที่อาจอุทธรณ์หรือโต้แย้งค่อไปได้ ให้ระบุกรณีที่อาจอุทธรณ์หรือโต้แย้ง และระยะเวลาสำหรับการอุทธรณ์หรือการโต้แย้งดังกล่าวไว้ด้วย เพราะถ้าไม่มีการแจ้งและระยะเวลาดังกล่าวมีระยะเวลาสั้นกว่าหนึ่งปี ให้ข้ายเป็นหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับคำสั่งทางปกครอง^{๒๐}

(๕) แจ้งคำสั่งให้ผู้ขอข้อมูลเข้าว่าสารทราบโดยเร็ว

เจ้าหน้าที่ควรเก็บหลักฐานการส่งคำสั่ง แบบติดเรื่องไว้ด้วย เพื่อเป็นประโยชน์ในการตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ได้ในภายหลัง

๓. หลักการ และหลักกฎหมายที่ใช้ประกอบการใช้คุลยพินิจของหน่วยงานและเจ้าหน้าที่

ในการใช้คุลยพินิจของเจ้าหน้าที่เพื่อพิจารณาคำขอข้อมูลเข้าสาร เจ้าหน้าที่ต้องยึดหลักการ ดังต่อไปนี้หลักการใดหลักการหนึ่งหรือหลายหลักการเป็นกรอบในการพิจารณา วินิจฉัย อันจะส่งผลให้คุลยพินิจของเจ้าหน้าที่ได้มาตรฐานและมีความสมบูรณ์ครบถ้วน

(๑) หลักความชอบด้วยกฎหมาย

(๒) หลักการปกครองที่โปร่งใส

^{๑๙} พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๗๘ มาตรา ๓๖ บัญญัติว่า “สำหรับการดำเนินการที่ต้องมีการอนุมัติจากผู้บังคับบัญชา ให้ดำเนินการตามที่ได้รับการอนุมัติ แต่ถ้าสำหรับการดำเนินการที่ต้องมีการอนุมัติจากผู้บังคับบัญชา แต่ไม่ได้รับการอนุมัติแล้ว ให้ดำเนินการตามที่ได้รับการอนุมัติแล้ว แต่ถ้าสำหรับการดำเนินการที่ต้องมีการอนุมัติจากผู้บังคับบัญชา แต่ไม่ได้รับการอนุมัติแล้ว ให้ดำเนินการตามที่ได้รับการอนุมัติแล้ว”

^{๒๐} พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๗๘ มาตรา ๓๗ บัญญัติว่า “สำหรับการดำเนินการที่ต้องมีการอนุมัติจากผู้บังคับบัญชา ให้ดำเนินการตามที่ได้รับการอนุมัติแล้ว แต่ถ้าสำหรับการดำเนินการที่ต้องมีการอนุมัติจากผู้บังคับบัญชา แต่ไม่ได้รับการอนุมัติแล้ว ให้ดำเนินการตามที่ได้รับการอนุมัติแล้ว”

(๑) ข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ (๒) ข้อกฎหมายที่อ้างอิง (๓) ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้คุลยพินิจ

^{๒๑} พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๗๘ มาตรา ๔๐ บัญญัติว่า

“สำหรับการดำเนินการที่ต้องมีการอนุมัติจากผู้บังคับบัญชา ให้ดำเนินการตามที่ได้รับการอนุมัติแล้ว แต่ถ้าสำหรับการดำเนินการที่ต้องมีการอนุมัติจากผู้บังคับบัญชา แต่ไม่ได้รับการอนุมัติแล้ว ให้ดำเนินการตามที่ได้รับการอนุมัติแล้ว”

ในกรณีที่มีการฝ่าฝืนบทบัญญัติตามวรรคหนึ่ง ให้ระงับการดำเนินการที่ต้องมีการอนุมัติจากผู้บังคับบัญชา ให้ดำเนินการตามที่ได้รับการอนุมัติแล้ว แต่ถ้าไม่มีการแจ้งใหม่และระยะเวลาดังกล่าวมีระยะเวลาสั้นกว่าหนึ่งปี ให้ข้ายเป็นหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับคำสั่งทางปกครอง”

- (๓) หลักการปักกรองที่ประชาชนมีส่วนร่วม
- (๔) หลักการปักกรองที่ประชาชนตรวจสอบได้
- (๕) หลักการปักกรองที่ประชาชนได้รับความเป็นธรรม และมีโอกาสปกป้องตนเอง
- (๖) หลักการปักกรองที่ผู้ใช้อำนาจตามกฎหมายมีความรับผิดชอบ
- (๗) หลักการอำนวยความยุติธรรมและการบริการที่ดี
- (๘) หลักการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ และความมั่นคงของประเทศ
- (๙) หลักการคุ้มครองการปฏิบัติของหน่วยงานของรัฐ
- (๑๐) หลักการคุ้มครองความปลอดภัยในชีวิตของบุคคล
- (๑๑) หลักการคุ้มครองกระบวนการบังคับใช้กฎหมายให้มีประสิทธิภาพและประสบผลสำเร็จ
- (๑๒) หลักการคุ้มครองสิทธิของบุคคล สิทธิส่วนบุคคล และสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัว
- (๑๓) หลักการคุ้มครองการทำงานและความเป็นอิสระของเจ้าหน้าที่ในการเสนอความเห็น
- (๑๔) หลักการคุ้มครองประโยชน์ได้เสียของบุคคล
- (๑๕) หลักความสมดุล หลักความหมายสม หลักความจำเป็น และหลักการได้สัดส่วน

หลักการดังกล่าวข้างต้นหน่วยงานของรัฐ และเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบสามารถศึกษาได้จากกรณีอุทธรณ์และคำวินิจฉัยต่างๆ ที่ปรากฏในเอกสาร “สรุปแนวทางการใช้คุลยพินิจ จากคำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคมการบริหาร ราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายสำหรับหน่วยงานฝ่ายมหาดไทย ๕ หน่วยงาน”

คู่มือแนวทางการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ในการใช้ดุลยพินิจ
ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

ที่ปรึกษา

นางวนิดา สักการ โภศล

ผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการข้อมูล

ข่าวสารของราชการ

ผู้จัดทำคู่มือ

นายเยี่ยมศักดิ์ คุ้มอินทร์

ผู้อำนวยการส่วนวินิจฉัยอุทธรณ์

นิติกรชำนาญการพิเศษ

ส่วนงานวินิจฉัยอุทธรณ์ สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ
สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี

โทร. ๐๒ ๒๗๙ ๘๕๕๕

๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗